A Bridge Too Far? Een Exploratief Onderzoek naar Vroegtijdige Zorgplanning bij Marokkaanse en Turkse Patiënten in België.

Haio: WALLAYS Elisabeth , KUL
Promotor: VAN DEN BLOCK Lieve , V.U.B.
Praktijkopleider: DUSAUCHOIT Tine

Context: Vroegtijdige zorgplanning (VZP) is een dialoog tussen zorgverleners, de patiënt en zijn familie dat de laatste jaren aan belang wint. Een belangrijke uitdaging voor het toepassen van VZP is de culturele diversiteit van ouderen, steeds vaker aanwezig in een stedelijke context en daarbuiten. Het is echter onzeker of VZP ook kan toegepast worden bij niet-Westerse patiënten. Een verschillende culturele achtergrond van de zorgverlener en de patiënt kan een belangrijke barri?re vormen voor VZP. Dit artikel onderzoekt de mogelijkheid van VZP bij Turkse en Marokkaanse patiënten in België.

Onderzoeksvraag: We onderzoeken de nood aan VZP bij patiënten van Turkse en Marokkaanse afkomst en wat hun wensen en voorkeuren zijn omtrent zorg en behandelingen aan het levenseinde.

Methode: Er werden tien interviews afgenomen bij patiënten van Turkse en Marokkaanse origine in de steden Brussel, Charleroi en Vilvoorde tussen juli 2015 en maart 2016. De inclusie criteria waren de Belgische nationaliteit bezitten en een migrant zijn van de eerste generatie. Het enige exclusie criterium was een terminale diagnose hebben. De data-collectie en analyse volgden de constante comparatieve benadering. Er was een onderzoeksteam betrokken om de triangulatie te bevorderen.

Resultaten: Spontaan rapporteerden respondenten weinig nood aan VZP. Hun geloof in God en het rekenen op familie om gezondheidsbeslissingen in hun plaats te maken kwam voorop. Echter, wanneer VZP werd toegepast op de eigen situatie of er gebruik gemaakt werd van een uitten de respondenten wel concrete voorkeuren voor toekomstige zorgen. Bij de meeste patiënten was er een grote informatiebehoefte over diagnose en therapeutische beslissingen. Voor zorg aan het levenseinde verkoos men de familie, maar zag men thuisverpleegkundigen en een rusthuis als aanvaardbare opties. Tegenover het stoppen of niet starten van levensverlengende maatregelen stond men weigerachtig.

Conclusie: Volgend uit de resultaten van deze kwalitatieve studie is het toepassen van VZP bij patiënten van Turkse en Marokkaanse origine mogelijk. Het is echter aangeraden een cultuur-sensitieve houding aan te nemen en zo rekening te houden met culturele verschillen tussen hulpverlener en patiënt, bijvoorbeeld met de verschillende rol die gegeven wordt aan familie en het geloof.